

BYŤ DIETAŤOM – NEZABUDLI SME TO EŠTE?

Rodinná katechéza 199-2021 (788)

www.inky.sk

týždeň po 29. 8. 2021

... alebo malé pripomenutie si, aké to je, byť znovu dieťaťom, ale už Boha.

BOŽIE SLOVO:

(1 Pt 2, 1-5)

Čítanie z prvého listu sv. apoštola Petra: *Odložte teda všetku zlobu a každú lešť, pokrytectvo, závisť a každé ohováranie² a ako novonarodené deti túžte po nefalšovanom duchovnom mlieku, aby ste od neho rástli na spásu,³ keď ste okúsili, aký dobrý je Pán.⁴ Prichádzajte k nemu, k živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhli, ale pred Bohom je vyvolený a vzácny,⁵ a dajte sa vbudovať aj vy ako živé kamene do duchovného domu, do svätého kňazstva, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č.)

... a možno hej. Možno pod nánosom dospeláckosti nášho Ega sme už dávno zabudli, aké to je, byť dieťaťom. Aj Peter, v úryvku dnešného Božieho slova, hovorí, že najprv musíme odložiť všetko to, čo sa na nás vo svete nalepilo, keď sme v ňom rástli do onej zblúdilej a „zápornej“ nie dospelosti, ale len akejsi *dospeláckosti*. A potom – začať odznova ako novonarodené deti. Aké je to teda, byť dieťaťom?

OTEC – je ním Boh a Kráľ kráľov, Najvyšší a najmocnejší. Ako budeme ako dieťa pozeráť na Neho? Plní hrdosti na svojho Otca. S očami plnými úžasu a obdivu. On nás adoptoval do svojej Rodiny. On je náš Hrdina. Jemu sa chceme podobať, raz chceme byť ako On. On je našim vzorom vo všetkom. Kedysi, vo svete, nám možno pripadal *malý* a hovorili sme o ňom ako o nejakom „pánbožkovi“ – pretože v barbarskom svete Zlého a hriechu bola pre nás Jeho veľkosť cudzia a nepochopiteľná rovnako, *ako by bola nepochopiteľná jemná lyrická poézia pre kromaňonca z jaskyne...* Ale teraz Ho vidíme stále viac takého, aký je. Hltáme Ho. Obdivujeme. Tešíme sa, keď sa teší, keď z nás má radosť. Túžime sa Mu páčiť vo všetkom a Jeho uznanie a pochvala a radosť z toho, akí sme a čo sa nám podarilo, je nám nad všetky bohatstvá a odmeny sveta – a tak žijeme „*nie aby sme sa ľudom páčili, ale Bohu, ktorý skúma naše srdcia*“ (1 Sol 2, 4).

SYN – náš Ženich. Záchranca. Vlastný Syn samého Kráľa – keď sme boli stratení vo svete, prišiel za nami, našiel nás, zaplatil za nás Krvou, bolesťou a životom a vyviedol nás z temnoty a smútku do jasu a radosti Rodiny svojho Otca! Raz bude našim Manželom a my Jeho manželkou, keď príde čas Svadby Baránkovej. Dovtedy – On je náš najlepší Priateľ! Aj Jeho obdivujeme. Je tak nádherný, silný a mocný – a pritom tak blízky, jemný, tak čistý, ušľachtilý, vskutku dokonalý, *bez bázne a hany* vo všetkom, pravý Rytier svojho Otca! Jeho priateľstvo, to, že môžeme byť s Ním, zhovárať sa, spolu chodiť, spolu pracovať, konať jedno a to isté dielo, je nám nad všetko ostatné na svete! Ach, ako túžime byť hodní tohto priateľstva, nerobiť Mu hanbu, ale byť Mu na česť, aby všetci ľudia na svete spoznali, uznali Jeho veľkosť a krásu a oslavovali Ho!

DUCH SVÄTÝ – vzácny Sprievodca a Učiteľ! V Dome nášho Otca je nazhromaždené ohromné bohatstvo múdrosti a poznania, ktorým Duch za celé tie dlhé veky naučil deti Boha. Na prvom mieste múdrosť apoštolov a Božie slovo, Písmo. A potom ohromné množstvo a bohatstvo múdrosti pápežov, synod a koncilov, svätcov a mystikov, teológov a učencov, obrovské nepreberné bohatstvo, z ktorého môžeme čerpať a nikdy ho nevyčerpáme. A potom, potom prichádza On sám, Duch. V rozjímaní, v adorácii, vo vnútornej modlitbe, prihovára sa nám, dáva nám pochopenie, zjavuje veci, ktoré sa nedajú slovami vyjadriť ani opísať, On, Učiteľ. Dychtivo a pozorne počúvame Jeho hlas, aby nám neuniklo nič z toho, čo nás vyučuje – tak a vtedy, keď na nás vidí, že sme pripravení prijať to a pochopiť. Je tak trpezlivý, tak jemný a nežný a tak hlboký! Koľké šťastie, že práve nás si vybral za svojich žiakov a zverencov, že práve nám venuje svoj čas a nám odhaľuje múdrosť, ktorú „*oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.*“¹⁰ *Ale nám to Boh zjavil skrze Ducha*“ (1 Kor 2, 9-10)!

ŽASNUTIE – sme deti. Znova žijeme v krajine zázrakov a divov. Znova s otvorenými ústami objavujeme nové a vzrušujúce veci, odhaľujeme nové a hlboké tajomstvá. Keby sme boli *dospeláci*, aj by sme sa okúňali a hanbili. Najskôr by sme sa tvárili, že však *my to už všetko vieme, my už to poznáme, ovládame, sme predsa boli vychovávaní ako katolíci a aj v škole sme chodili na náboženstvo a pán farár nás pripravoval na prvé sväté prijímanie...* Ale teraz sme deti! Deti sú malé. Ale hlavne, čo deti robia? Pýtajú sa! Pýtajú sa stále dookola a vôbec im nevadí, že vyzerajú ako hlúpučké deti, veď také predsa sú, nie? Sme deti a pýtame sa. Nesúdime, miesto toho počúvame. Nesnažíme sa vyzeráť múdri, miesto toho sa pýtame. A keď dostaneme odpoveď a objavíme nový zázrak, nové tajomstvo, nerozpakujeme sa od radosti skákať a spievať a výskať, pretože tak to deti robia. Dospeláci sú spútaní strachom z toho, čo si o nich ostatní dospeláci pomyslia, že nevyzerajú dostatočne dospelácky, ale my sme deti. Nehanbíme sa správať ako deti, plné radosti a jednoduchosti!

PÝCHA a SEBECTVO – kedysi sme boli pyšní na seba a na to, čo sme si sami nazhromaždili, tretky a smeti sveta. Ale nepotrebuje byť takto smiešne pyšným, koho pýchou sa stal Boh, jeho Otec, nepotrebuje byť veľkým, koho veľkosťou sa stal Boh, ako vraví i Pavol, že „*ešte sa aj chválime Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého sme teraz obsiahli zmierenie*“ (Rim 5, 11). Boh vymenil naše Ego za Božie synovstvo, pozemský život za svoj nebeský, zem za Nebo - a my vymieňame zlú pýchu za dobrú pýchu, zlé sebecstvo za dobré sebecstvo, zlú veľkosť Ega za dobrú veľkosť v Bohu, lebo aj kvôli sebe túžime, aby sme my boli ničím a On v nás všetkým!

UVAŽUJEME:

Byť malým je krásne. Bez Boha je to *strašné* – malý, slabý, chudobný, bezvýznamný a prehliadaný je vo svete naozaj des. *Asi rovnaký, ako byť bez zásob jedla a vody na púšti.* Ale byť malý, slabý, chudobný, bezvýznamný a prehliadaný svetom pred Bohom a s Bohom je presný opak – je v tom radosť a rozkoš človeka, *ktorý prišiel na obrovskú hostinu a teší sa, že je hladný a smädny, lebo čím hladnejší a smädnejší je, tým viac toho zvládne pojesť a popiť z bohato prestretých stolov!* Rovnako sa radujeme my, pretože vidíme všetku veľkosť a skvelosť a slávu a moc a bohatstvo Boha a uvedomujeme si, že čím menší, čím prázdnejší, čím chudobnejší sme, tým viac do seba dokážeme pobrať a pojať z tohto všetkého ohromného bohatstva Boha, ktoré nám On len tak zrazu ponúkol, aby všetko bolo naše! *Podobáme sa dieťaťu, ktorému trhovec vraví, chlapče, zober si a odnes z toho, čo tu vidíš, koľko uneseš – a chlapec zahadzuje všetko, čo má v rukách, aby ich mal prázdne a mohol toho nábrať čo najviac!* Tak túžime byť aj my – *tenučký obal Krista*, nádoba plná Boha, *malí sami v sebe a veľkí Kristom v Kristovi*, ktorý je našim všetkým a v ktorom sme našli všetko a preto „*v ňom žijeme, hýbeme sa a sme, ako to aj niektorí z vašich básnikov povedali: „Veď aj jeho pokolenie sme.*““ (Sk 17, 28). V ňom sme našli seba, svoj život, svoje sny a túžby - len všetko toto neporovnateľne väčšie a slávnejšie. On je veľkou a slávnou verziou nás samotných, každého jedného z nás osobne.

Bonus k tomu je, že sme konečne *slobodní*. Slobodní od *ustarostenosti* – veď Otec je s nami! Slobodní od *žiadostivosti* – veď sme práve všetko dostali! Slobodní od *falošnej pýchy* a citlivosti na seba a to, ako na nás pozerajú a súdia nás druhí ľudia – veď našou pýchou sa práve stal Boh, náš Otec, náš Priateľ a Ženich, náš skvelý a tajomný Učiteľ! Slobodní od *pozemského lakomstva* a sebeckva, pretože nám patrí sám Boh, je to *naš Boh*, nikto nám Ho nemôže nijako vziať a my túžime, aby nie my, ale Boh bol vo všetkom oslávený a vyvýšený, lebo čo je Božie, to je naše a nám na našom záleží – v tomto *svätom sebeckve!*

ÚLOHA:

< Možno ani nie diskutujte – skôr spoločne snívajte, predstavte si do hlbok túto nádheru, ľahkosť, bezstarostnosť, radosť a pasiu detí Boha! Podelte sa o to, čo vidíte! Nasávajte to do seba, aby ste tým boli! >